

Hồn Bướm Mơ Duyên

Mùi Quý Bồng

Frank Carter, người New York, xuống New Orleans theo học ngành Kỹ Sinh Học tại Đại Học Tulane dưới sự hướng dẫn của Giáo Sư Malik, một vị giáo sư gốc Ai Cập, nổi tiếng thế giới với những công trình khảo cứu về những loại ốc gậy và truyền bệnh nhiệt đới. Frank tính tình điềm đạm, ít nói, thích suy tư và thường tiêu khiển bằng thú nghe nhạc cổ điển. Như một số sinh viên khác, sau khi hoàn tất các "cours" đòi hỏi cho chương trình Tiến Sĩ, Frank xuống thành phố Cali, thủ đô Departamento del Valle, Colombia, Nam Mỹ, nơi Đại Học Tulane có một Trung Tâm Nghiên Cứu Y Khoa Quốc Tế để làm luận án.

Sau một tháng thu xếp, Frank được Giáo Sư D'Alessandro, người điều hành Trung Tâm, cử Mauricio, một sinh viên người Colombia trong chương trình Y Khoa Nhiệt Đới của Universidad del Valle đến làm phụ tá. Mauricio tính tình trái ngược với Frank, liến thoắng, hay đùa giỡn, mà lại đùa dai. Mauricio có tài đánh guitar và thường đem đàn đến phòng thí nghiệm, hứng lên là khảy, bất kể giờ giấc, khiến Frank lảm lức hết sức bực mình, nhất là Mauricio toàn chơi các điệu nhạc nóng bỏng của Nam Mỹ như Salsa, Cumbia, Merengue... mà Frank vẫn ghét cay, ghét đắng. Mauricio biết Frank không ưa mình nhưng vì tính đùa dai và bất cần, hấn càng cố tình chọc ghẹo Frank bằng cách cứ khi nào Frank đang tập trung tư tưởng, trầm ngâm suy nghĩ là hấn lại ôm đàn dạo mấy khúc trên người.

Mauricio có một người chị tên Amparo, hơn hấn hai tuổi, đẹp sắc xảo, làm phụ tá phòng thí nghiệm. Amparo cũng liến thoắng không kém cậu em, nhưng đứng đắn hơn, không đùa phá như hấn. Amparo gần gũi Frank lâu ngày đâm ra cảm anh chàng, thường tỏ tình bằng những cử chỉ săn sóc dịu dàng và những tia nhìn quyến luyến. Frank biết thế, nhưng lúc nào cũng giữ một thái độ nghiêm chỉnh, hoàn toàn không để lộ một dấu hiệu nào khuyến khích Amparo tiến xa hơn. Cho là Frank giận cá chém thớt, vì bực cậu em mà ghét luôn mình, Amparo thường la mắng Mauricio mỗi khi vắng mặt Frank. Nhưng Mauricio vẫn chứng nào tật nấy, không những đã không bót phá phách Frank mà ngày càng chọc quấy chàng hơn, đến độ Frank làm việc với Mauricio hằng ngày mà có khi không nói với hấn nửa câu, chỉ làm hiệu hay viết giấy dặn hấn làm cái này, cái kia.

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn. Frank đã đến Cali được hơn tám tháng. Mỗi bất hòa giữa chàng và Mauricio vẫn không thay đổi. Nhưng riết rồi cũng quen đi. Frank không đến nỗi bực dọc như trong thời gian đầu, nhưng chàng vẫn không thể thân thiện với Mauricio. Amparo thì càng ngày càng say mê Frank, bất chấp thái độ lạnh lùng của chàng. Công tác khảo cứu tiến hành tốt đẹp. Frank đã quen với cuộc sống mới nơi miền đất lạ. Chàng bắt đầu cởi mở hơn, và thỉnh thoảng đã cùng Jon và Nguyễn, hai người bạn đồng học, đi dạo phố, ăn uống sau giờ làm việc. Chàng cũng tháp tùng các giáo sư và bạn mình đi du khảo ở những vùng xa xôi, hẻo lánh mỗi khi có dịp, một phần vì chàng thích thế, phần khác để tránh phải chịu đựng sự chọc phá của Mauricio.

Một buổi sáng mùa xuân năm đó, Giáo Sư Miller, vị giáo sư Côn Trùng Học của Frank, Nguyễn và Jon rủ cả bọn đi theo ông về Sylvia, một làng nhỏ không xa Cali bao nhiêu để săn côn trùng. Frank nhận lời ngay vì lúc đó chàng đang rảnh rỗi không có gì làm thêm với công tác khảo cứu của mình, và cũng muốn nhân cơ hội này thu thập một ít mẫu ốc. Ba hôm sau đến ngày khởi hành, Frank chưng hửng, vì trong số những người du khảo hôm đó có cả Amparo và Mauricio với cây đàn guitar của hấn. Frank qua ngồi xe với Giáo Sư Miller và Nguyễn, để Jon ngồi với Amparo và Mauricio. Hai anh tài xế, Jaime và Jairo, cứ nhìn nhau cười vì ai cũng rõ chuyện bộ ba cộc kệt này.

Đến Sylvia trời đã về chiều. Thuê phòng trong một quán trọ giữa làng xong, mọi người tụ họp ăn tối. Sau phần tráng miệng, Mauricio ôm đàn ra gảy. Frank đứng dậy, bỏ ra sân sau. Amparo bước theo. Trời hôm ấy thật đẹp, không khí trong lành, êm ả. Tiếng côn trùng rả rích như một khúc nhạc du dương làm dịu lòng người. Amparo bước gần lại, đi bên cạnh Frank. Chàng lặng thinh, không nói một câu. Đột nhiên nàng lão đảo muốn ngã, hai tay ôm vội cánh tay Frank, người nghiêng hấn vào mình chàng. Frank hoảng hốt vòng tay đỡ lưng Amparo vừa lúc nàng ngẩng đầu lên. Môi nàng tìm môi Frank, quán quýt. Tiếng nàng nhẹ như gió thoảng:
- Frank, em yêu anh, em yêu anh!

Frank kinh hãi, đẩy nàng ra, quay phắt lại, bỏ về phòng mình. Amparo tủi thân, ngồi xuống bậc xi măng, gục đầu, thút thít khóc. Mauricio bước ra, thấy chị mình sầu thảm, biết ngay là tại Frank, lòng rất cảm phẫn, mà

cũng giận chị mình u mê. Hắn đỡ Amparo trở vào quán trọ, tự hứa trong tương lai sẽ phá Frank nhiều hơn nữa cho bố ghét. Sáng hôm sau, cả đoàn dậy sớm bắt đầu cuộc du khảo. Trời mờ sương, không khí dịu mát, tiếng chim chóc hót ríu rít, thật khác hẳn không khí thị thành. Mauricio ôm cây đàn guitar, cứ mỗi khi xe hắn đến gần xe Frank là hắn lại gảy lên phùng phùng và gân cổ hát, cố tình cho lạc giọng. Frank chỉ ngoảnh mặt làm ngơ.

Đoàn du khảo ngừng xe ở chân một ngọn núi nhỏ, nơi có một thác nước chảy xuống một dòng suối uốn éo, hai bên bờ cây cỏ xanh tươi với những khóm hoa dại đủ màu rực rỡ. Mọi người tụ tập bên một gốc cây, xách đặt đồ nghề và cất Jairo ở lại canh giữ xe và những vật dụng nặng. Bốn đứa bé thổ dân đang lui hui nghịch nước bên bờ suối, thấy người lạ, chạy túa lên, tò mò đứng nhìn. Nguyên vẫy bọn nhỏ lại, cho mỗi đứa một gói bánh kẹo, hỏi đường vào núi.

- Các ông vào đó làm gì? - Đứa lớn nhất, độ chừng 12 tuổi, hỏi.

- Chúng tôi đi bắt bướm và tìm các loại côn trùng - Nguyên đáp, và chỉ Giáo Sư Miller - Ông này là giáo sư dậy về côn trùng. Còn ông này - chỉ Frank - thì đi bắt ốc.

Lũ nhỏ nghe Nguyên nói, nhìn nhau cười khúc khích và tình nguyện chỉ đường. Để Jairo trông xe, đoàn du khảo theo chân bốn đứa nhỏ vào núi.

Đi được chừng 15 phút, đến một hồ nước trong vắt, mặt lặn tẩn gợn sóng, bên bờ hai hàng cây uốn mình soi bóng thật nên thơ, lũ nhỏ từ giã ra về. Mauricio lại ôm đàn ra gảy. Frank đứng lên, xách vợt và thùng chai lọ để đựng mẫu côn trùng và ốc, rảo bước về phía trước thật mau, cố tránh đụng chạm. Giáo Sư Miller đến bên Mauricio vỗ vai hắn, yêu cầu ngưng đàn để mọi người bắt tay vào việc. Lúc đó Mauricio mới cất đàn vào bao, đeo lên lưng và cùng mọi người tản mát ra chung quanh, khởi sự công việc. Nguyên cùng Giáo Sư Miller đi về hướng Frank vừa khuất bóng sau hàng cây trước mặt. Chàng say sưa vừa đi vừa ngắm cảnh đẹp, lòng băng khuâng nhớ đến thành phố Đà Lạt thơ mộng của những ngày trăng mật xa xưa khi vợ chồng chàng vừa kết hôn sau khi chàng tốt nghiệp Y Khoa. Bây giờ thì hai vợ chồng đã ngăn cách hơn 4 năm từ sau ngày miền Nam Việt Nam thất thủ. Nguyên đã làm giấy tờ xin cho vợ con chàng sang đoàn tụ ở Colombia và Ngọc Uyên vừa mới tin cho chàng hay ước mộng xum họp chắc cũng sắp thành.

Đang mê man trong khung cảnh êm đềm của dĩ vãng, Nguyên bỗng giật mình khi Giáo Sư Miller vỗ nhẹ lên vai chàng khẽ nói:

- Nguyên, trông kìa.

Nguyên nhìn theo tay Giáo Sư Miller chỉ. Trước mặt hai người, bên một khóm hoa dại, hai cánh bướm đang chập chờn bay lượn. Nguyên đã đọc nhiều sách về bướm trong tủ sách của Giáo Sư Miller mà chưa hề thấy một loài bướm nào đẹp như cặp bướm trước mặt chàng. Cánh bướm lớn có một màu xanh dương lóng lánh kim loại chói lọi với những đốm đỏ, vàng, cam rực rỡ hai bên rìa. Cánh bướm nhỏ hơn, màu xanh lục ở phần trên, màu tím hồng ở phần dưới, giữa đuôi cánh có hai vòng tròn màu vàng tươi viền đen. Nguyên quay sang Giáo Sư Miller. Ông mê mẩn như người mất hồn, mắt nhìn đôi bướm đăm đăm, không chớp. Nguyên cầm vợt, thận trọng tiến đến gần khóm hoa. Đôi bướm vẫn nhờn nhơ như không biết nguy hiểm đang cận kề.

Nhưng khi Nguyên vừa nhẹ dơ cây vợt lên thì chúng đã vỗ cánh vợt bay đi mất. Nguyên rượt theo một quãng thì mất dấu. Chàng tần ngần tiếc rẻ, lang thang đi sâu thêm vào con đường mòn. Hàng chục, hàng trăm cánh bướm bắt gặp dọc đường không gọi cho chàng một chút hứng khởi nào nữa. Tâm trí chàng chỉ nghĩ đến đôi bướm kỳ lạ vừa qua.

Gần 15 phút đã qua mà Nguyên vẫn không thấy tăm hơi chúng đâu cả. Đang chán nản đến cực độ, bỗng nhiên mặt Nguyên tươi hẳn lên. Chàng vừa thấy dáng Frank ngồi bên một tảng đá, trong tay cầm hai cánh bướm Nguyên đang săn đuổi. Mừng rỡ, Nguyên chạy vội về phía Frank. Nhưng mới được vài bước chàng đã sững sờ thấy Frank vung tay thả cặp bướm bay mất. Nguyên ngẩn ngơ nhìn theo hai bóng xanh khuất dần sau vùng cây lá.

- Sao mà lại thả chúng đi vậy Frank? Tao theo chúng đã gần nửa giờ rồi đó. Uổng quá! Chưa bao giờ thấy giống bướm nào đẹp như vậy. Giáo Sư Miller biết chắc ông sẽ rầu lắm đấy.

- Tao không nỡ để chúng bị chết. Tao thấy chúng đậu ở khóm hoa đằng kia. Sẵn vợt, tao chụp được ngay cả đôi. Nhưng khi tao gỡ chúng ra khỏi vợt thì dường như có một mãnh lực gì thúc đẩy khiến tao không thể rời mắt khỏi chúng. Tao cứ ngắm nghía chúng một lúc như vậy thì tự nhiên như trong đôi mắt chúng như có vẻ van lơn, và bên tai tao như có lời năn nỉ tha mạng. Thế là tao thả chúng thì vừa lúc mà mày tới. Mày đừng nói gì với Giáo Sư Miller kẻo ông ấy phiền giận tao.

Nguyên nhìn Frank, cảm động. Chàng không ngờ Frank đa cảm đến như vậy. Hai người quay ngược trở về, được vài phút thì gặp Giáo Sư Miller vừa tới. Nguyên nói dối ông là đã mất dấu cặp bướm. Ông tiếc hùi hụi.

Buổi tối hôm đó, sau bữa cơm chiều, Frank mang chiếc máy minicassette của chàng với ống nghe ra sân sau quán trọ đọc sách và nghe nhạc. Đêm dần về khuya, sương mù buông xuống tạo nên một khung cảnh huyền hoặc. Khoác chiếc áo lạnh lên người, Frank gấp sách, gỡ ống nghe, đứng dậy toan trở về phòng thì bỗng nhiên chàng nghe như mơ hồ có ai gọi tên mình. Frank đảo mắt nhìn quanh. Từ trong vùng tranh tối, tranh sáng sau khóm chuối bên bờ rào quán trọ, dáng một nàng thiếu nữ chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi và một cậu trai độ mười chín, hai mươi dần dần hiện rõ. Frank giật mình kinh hãi nhưng chưa kịp mở miệng thì thiếu nữ đã lướt tới trước mặt chàng, thỏ thẻ:

- Ông Frank Carter, xin ông đừng sợ. Em là Alma Rodriguez và đây là Raul, em trai em. Chúng em đến tạ ơn ông đã tha mạng.

Frank sửng sốt:

- Tôi tha mạng cô, cậu đây bao giờ? Mà cô, cậu ở đâu xuất hiện giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này?

Alma mỉm cười:

- Thú thật với ông, em và Raul chính là hai cánh bướm sáng nay ông tha chết. Nếu ông không mở lòng nhân thì giờ này chúng em đã thành mị cả rồi. Ma chết thì thành mị, ông có biết như vậy không?

Thấy Frank vẫn còn kinh hãi, Alma dịu dàng kéo tay Frank mời ngồi xuống ghế, thông thả kể cho chàng nghe đầu đuôi ngọn ngành.

Alma và Raul là hai chị em, con một gia đình giàu có ở Cali đang theo học tại Universidad del Valle. Alma chọn khoa Xã Hội Học và Raul theo Hoá Học. Hai năm trước hai chị em theo một đoàn sinh viên xuống Sylvia chơi, chẳng may bị tử nạn xe hơi tại một khúc quẹo ngoặt ở đầu làng. Từ đó oan hồn vương vất, hai chị em khi thì hoá thân làm chim, lúc làm bướm, và một đôi khi làm người, rong chơi trong vùng núi non hoa cỏ này. Dân chúng quanh vùng thỉnh thoảng thấy dáng hai chị em tha thướt ở bờ rừng nhưng tuyệt nhiên không bao giờ hai người xuất hiện trong thôn xóm. Sáng nay hai chị em cao hứng hoá bướm bay lượn vui đùa, không ngờ bị Frank bắt được. May được chàng thương tình tha chết. Hai chị em đang chờ đầu thai, chỉ còn ba tháng nữa sẽ được trở lại dương thế. Nếu chẳng may chết đi sẽ hoá thành mị, không bao giờ còn được làm người.

Trong lúc Alma kể chuyện, Frank lặng lẽ ngắm hai chị em. Alma có một vẻ đẹp mong manh, ẻo lả. Nước da nàng trắng nõn. Cánh mũi dọc dừa giữa đôi mắt tròn, to, đen lánh dẫn xuống hai làn môi thanh tú và một cái cằm thon nhỏ, chẻ giữa. Mái tóc nâu, dày, êm mượt vừa chấm bờ vai, ôm khuôn mặt trái soan của nàng, tạo cho nàng một vẻ thơ ngây mà tinh quái. Thân hình nàng lả lướt trong chiếc dạ phục màu xanh dương. Raul dáng hiền lành, có vẻ nghệ sĩ, mái tóc để dài quá gáy, gọn sóng bồng bênh. Từ lúc mới đến cậu vẫn lặng yên không nói, chỉ nhẹ gật đầu chào Frank khi chị mình giới thiệu. Frank đã hết kinh hãi, vui vẻ trò chuyện cùng hai chị em. Raul vẫn ít nói, chỉ trả lời ngắn gọn nhưng lễ phép những câu hỏi của Frank. Alma trái lại, càng lúc càng tươi tắn. Mãi vui câu chuyện, thoáng chốc đã có tiếng gà gáy sau quán, và ánh dương cũng lờ mờ ló dạng. Alma đột nhiên nắm lấy tay Frank:

- Trời đã sáng, chúng em phải từ giã anh bây giờ. Tối nay nếu anh bằng lòng, chúng em sẽ đến đón anh lại nhà cho mẹ nuôi em được đích thân tạ ơn anh.

Frank chưa kịp trả lời, Alma đã ngả mình vào người chàng, ôm vai, đặt một nụ hôn trên má. Raul cũng vội vã đưa tay bắt tay Frank. Rồi hai chị em từ từ tan biến trong màn sương đêm còn phủ mờ cảnh vật. Frank tần ngần nhìn theo, lòng ngập tràn cảm xúc. Chàng đê mê như trong một giấc mộng. Nụ hôn của Alma lúc đầu lạnh như băng mà bây giờ, bên má chàng, chỗ hai làn môi vừa chạm vào bỗng ấm áp lạ thường. Đột nhiên Frank choáng váng, chàng thấy mắt mình hoa lên, cảnh vật chung quanh như quay cuồng, và chàng gục xuống mặt bàn đá, thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, khi Nguyên ra sân tập thể dục theo thói quen hàng ngày, chàng giật mình thấy Frank nằm gục trên bàn, bên cạnh có hai xác bướm màu xanh dương và xanh lục, đúng là hai cánh bướm hôm trước Frank đã thả đi sau khi bắt được. Nguyên vội vã đến lay Frank dậy. Tỉnh giấc rồi Frank vẫn ngỡ ngác như mê ngủ. Khi thấy hai cánh bướm nằm trên bàn chàng mới định thần và thông thả kể cho Nguyên nghe cuộc hạnh ngộ đêm qua. Nguyên sửng sốt, nhưng nhìn về mặt Frank và thấy hai xác bướm, chàng biết Frank không bịa chuyện. Frank rủ Nguyên đêm đó cùng đợi Alma đến đón. Vốn ham phiêu lưu và thích chuyện lạ, Nguyên nhận lời.

Sau bữa cơm tối, Frank và Nguyên chờ mọi người đi ngủ hết mới ra sân sau quán trọ ngồi chờ. Quả nhiên, vào khoảng nửa đêm, Alma và Raul xuất hiện. Thấy Nguyên, hai người có vẻ ngại ngùng, nhưng khi Frank cho biết Nguyên là bạn thân của mình, Alma vui vẻ mời Nguyên cùng đi ngay. Nàng bảo Frank và Nguyên:

- Hai anh nhắm mắt lại cho đến khi em gọi tên hãy mở mắt ra.

Frank và Nguyên làm theo lời nàng. Alma và Raul ra sau lưng hai chàng, dùng tay đẩy nhẹ một cái. Hai chàng bỗng thấy thân hình mình nhẹ hẫng, bên tai nghe tiếng gió thổi vù vù và có cái cảm giác đang bay bổng trên không. Được một thoáng thì nghe Alma gọi tên mình. Nguyên mở bừng mắt. Chàng bỗng choáng váng trước cảnh vật chung quanh. Chàng và Frank đang đứng trong một tòa đại sảnh lộng lẫy như cung điện vua chúa ngày xưa. Những cột trụ thiếp vàng chống đỡ một vòm bán nguyệt vẽ cảnh trăng sao lấp lánh trên một bầu trời xanh thẳm, không khác gì cảnh thật. Khắp các bức tường chung quanh là những bức tranh hoa và bướm đủ màu, đủ loại, bố cục thật đẹp mắt. Những cánh bướm chốc chốc lại đổi chỗ và những bông hoa luân phiên thay màu. Sàn sảnh đường lát cẩm thạch bóng loáng và trải thảm êm như nhung. Dưới vòm bán nguyệt là một chiếc ngai vàng, trên đó một thiếu phụ tuổi chừng trên bốn mươi, uy nghi mà hiền hậu, ăn vận như một nữ hoàng, đang mỉm cười nhìn hai chàng. Hai bên bà có bốn cô gái xinh đẹp đứng hầu. Giữa đại sảnh, một chiếc bàn đã xếp sẵn năm chỗ với các bộ đĩa vàng, chén ngọc cực kỳ sang trọng. Một ban nhạc thính phòng với bốn nhạc sĩ đang dạo những bản nhạc cổ điển thanh thoát, tuyệt vời.

Alma và Raul dẫn Frank và Nguyên đến chào thiếu phụ:

- Thưa Mẹ, đây là anh Frank Carter, người đã tha mạng các con, và đây là anh Hoàng Nguyên, bạn học thân thiết của anh Frank.

Thiếu phụ đứng dậy đưa tay cho Frank và Nguyên hôn, ngỏ lời cảm ơn Frank và mời hai chàng ngồi vào bàn hai bên bà. Alma ngồi cạnh Frank và Raul ngồi cạnh Nguyên. Năm gia nhân mặc "tuxedo" đứng chung quanh hầu tiệc. Các món sơn hào, hải vị, rượu ngon, bánh ngọt, cây trái thơm lành lần lượt được đem ra đãi khách. Thiếu phụ cũng như Raul, ít nói, nhưng trong giọng nói và cung cách vẫn có một vẻ nồng ấm, chân thành. Trong bữa tiệc, Frank và Nguyên được biết sau khi tử nạn, Alma và Raul đang lúc oan hồn vật vờ, vất vưởng thì may mắn gặp thiếu phụ, vốn là nữ vương loài bướm, du hành qua đúng lúc, thương tình nhận làm con nuôi, nhờ đó có nơi nương tựa.

Ăn uống vừa xong, Raul đứng dậy xin đánh một khúc guitar cổ điển tặng Frank và Nguyên. Những ngón tay lướt trên dây đàn tạo ra những âm thanh thanh thoát, khi dồn dập, lúc băng khuâng, khi cuồng nhiệt làm Frank và Nguyên cùng sửng sò, mê mẩn. Nhìn sang bên kia bàn, Nguyên thấy Alma đang ngả đầu trên vai Frank, và bàn tay hai người đã nắm lấy nhau từ hồi nào. Khi tiếng đàn vừa dứt, mọi người như vừa đắm trong một cơn mê, quên cả vỗ tay tán thưởng. Mãi đến lúc Raul trao đàn lại cho người nhạc công và cúi đầu chào, tiếng pháo tay mới nổ vang. Frank đứng dậy bắt tay Raul nồng nhiệt. Cuộc vui đang kéo dài tưởng như bất tận, chợt thiếu phụ quay sang Frank, đặt tay lên vai chàng:

- Đa tạ anh đã có lòng thương xót hai cháu. Thỉnh thoảng mời hai anh đến chơi. Bây giờ trời đã sắp sáng, chúng ta phải tạm biệt. Chúc hai anh một ngày thật vui. Alma và Raul sẽ đưa hai anh về.

Bà nói xong liền đứng dậy quay đi, chỉ một thoáng đã biến mất cùng bốn nàng cung nữ. Frank và Nguyên quay sang cảm ơn năm gia nhân hầu bàn và ngỏ lời khen ngợi bốn nhạc công, bắt tay từng người. Rồi Alma bảo Frank và Nguyên nhắm mắt. Hai chàng lại nghe gió thổi vù vù bên tai một hồi thì về đến quán trọ. Mở mắt ra, trời vẫn còn xẩm tối. Alma cầm tay Frank, đôi mắt long lanh, đăm đúi. Frank kéo nàng sát vào người mình, nâng cằm, đặt một nụ hôn nồng nàn trên môi. Người Alma mềm nhũn như muốn tan vào thân thể Frank. Một lúc sau hai người mới quấy luyến giã từ. Frank đứng ngẩn ngơ nhìn theo dáng Alma và Raul nhạt nhòa vào màn đêm vừa chớm sáng.

Sau bữa ăn sáng, đoàn du khảo trở về Cali. Amparo từ đó buồn rầu, biếng nói, thường lánh tránh Frank. Mauricio vẫn không bỏ qua một cơ hội nào để quấy phá và chọc giận Frank, liên tiếp dùng cây đàn guitar, cố tình làm Frank bực bội. Nhưng Frank hoàn toàn không để tâm, chàng như ngơ, như điếc. Mãi rồi Mauricio cũng chán, để Frank yên thân. Trong những ngày kế tiếp, Frank và Alma vẫn gặp gỡ thường xuyên, khi thì Alma đến phòng Frank, khi thì nàng đón chàng về vương phủ. Cuộc tình giữa người và ma này không ai hay biết trừ Nguyên. Hai xác bướm chị em Alma để lại đêm gặp gỡ, Frank đem tặng Giáo Sư Miller. Ông mừng lắm và cho lộng kính ngay, treo trước bàn học, coi như báu vật.

Được hơn hai tháng thì một đêm kia Alma đến gặp Frank với một bộ mặt rầu rĩ và một dáng điệu cực kỳ thiếu nǎo. Frank hết sức lo lắng, ôm nàng vào lòng, âu yếm hỏi:

- Có chuyện gì mà trông em buồn quá vậy?

Alma òa lên khóc:

- Anh có nhớ em đã nói với anh khi trước là em và Raul đang chờ đi đầu thai không? Thời hạn ấy sắp đến rồi đó thưa anh. Mẹ nuôi em nói là chỉ còn chừng nửa tháng nữa là hai đứa em sẽ tái sinh vào hai gia đình khác nhau, một ở Medellin và một ở Cartagena. Như vậy là em sắp mất anh và cũng sắp phải xa Raul, anh ạ! Frank lặng người. Chàng như nghe tim mình rạn vỡ.. Không biết nói gì hơn, chàng chỉ ôm Alma mà thở dài não nuột. Ai có ngờ đâu sự tái sinh của một người đáng lẽ là một niềm vui lớn lao lại hoá ra một nỗi sầu thảm tột cùng cho hai tâm hồn đang chìm đắm trong bể yêu đương như vậy.

Sáng sớm hôm đó, sau khi Alma hôn chàng từ biệt, Frank gọi điện thoại cho Nguyên, thở than cùng bạn. Nguyên buồn ngủi thương cảm nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn. Một tuần trôi qua Frank tiều tụy trông thấy. Chàng như người mất hồn, không còn thiết tha gì đến công cuộc khảo cứu của mình, bỏ cả ăn uống. Nguyên cố tìm cách an ủi bạn, nhưng vô ích. Frank hầu như mất hết sinh khí. Mọi người ở Trung Tâm Nghiên Cứu đều kinh hãi và quan tâm trước tình trạng sức khoẻ của Frank. Giáo Sư D'Alessandro bắt Frank phải đến gặp Giáo Sư Serra là vị Trưởng Khoa Nội Thương ở Đại Học Y Khoa del Valle khám bệnh, nhưng tất cả những thử nghiệm cũng như chẩn đoán lâm sàng đều không cho một kết quả nào khác hơn là bệnh ưu sầu, phiền muộn. Không ai hiểu lý do tại sao và Frank thì nhất định không hé môi một tiếng về cuộc tình của chàng và Alma.

Một buổi sáng Nguyên đang cắm cúi làm việc trong phòng thí nghiệm thì có tiếng gõ cửa. Rồi Gabriel, ông lão da đen phụ trách dọn dẹp hàng ngày ngập ngừng bước vào:

- Bác Sĩ Nguyên, tôi có chuyện muốn nói với ông.

Nguyên ra dấu cho Gabriel ngồi, hỏi ông muốn nói chuyện gì. Gabriel cho biết ông là người gốc Haiti, rất rành pháp thuật Voodoo, nhưng đã lâu không sử dụng, vì một lần làm phép, vô tình để lụy cho một người bạn gái mà ông vô cùng yêu dấu, đến nỗi bà này bị liệt nửa người dưới nhưng ông không làm sao cứu được. Bà ấy oán hận ông, thề không bao giờ nhìn lại mặt. Ông rất đau khổ, bỏ xứ ra đi tìm quên lãng, rồi lưu lạc đến Colombia. Hối hận vì việc mình làm, ông tự hứa sẽ không sử dụng pháp thuật của mình nữa. Nhưng gần đây, nhìn thấy tình cảnh của Frank, ông biết chàng có liên hệ đến ma quỷ, và nếu cứ tiếp tục cái đà này, chàng sẽ không còn sống bao lâu nữa. Không nỡ nhìn tâm hồn Frank từ từ đi vào chỗ tự hủy diệt, ông muốn dùng tài phép phù thủy của mình giúp chàng như một cách chuộc lại lỗi lầm ngày xưa, nhưng Frank đã không chịu nói chuyện với ai ngoài Nguyên. Ông tìm đến Nguyên, hy vọng chàng sẽ thuyết phục Frank cho ông được gặp.

Nguyên bán tín, bán nghi, nhưng với tình thế cấp bách, chàng không cần suy nghĩ thêm, lấy xe đưa Gabriel đến Frank ngay lập tức. Frank đã vắng mặt ở Trung Tâm hai ngày, đóng cửa nằm nhà với nỗi đau khổ của mình. Khi biết có Nguyên đến, Frank gắng gượng đứng lên mở cửa. Người chàng đã xop hẳn đi, mặt mày tái mét, đứng không muốn vững. Nguyên thương cảm, đỡ bạn lại giường nằm, cho Frank hay mục đích của Gabriel. Lúc đó Frank mới nhìn Gabriel, yếu ớt gật đầu chào, trong đôi mắt thoáng loé lên một tia hy vọng. Gabriel ngồi xuống cạnh giường, hỏi đầu đuôi câu chuyện. Nguyên thay Frank kể hết nguồn cơn. Gabriel móc túi lấy ra một bộ bài có những hình vẽ kỳ dị, cầm tay Frank úp lên trên, khấn khứa một tràng bằng một thứ tiếng quái lạ, nghe âm ì như núi lửa đang phun. Xong ông bày bộ bài lên sàn nhà, ngồi xếp bằng tròn, hai tay ôm trán, nghiền ngẫm không chớp mắt, chốc chốc lại đổi vị thế các con bài. Như vậy hơn một tiếng đồng hồ, trên đầu Gabriel như có một làn khói lờ mờ bốc lên. Toàn thân ông bỗng nhiên cứng đờ, hai mắt trợn trừng. Đột nhiên những con bài đảo lộn, bay lơ lửng trên không một hồi rồi rớt xuống sàn, xếp lại theo một thứ tự mới. Lúc ấy Gabriel chợt thở hắt ra, thân hình ông chao qua, chao lại, rồi ông ngã vật xuống. Nguyên hốt hoảng chạy đến bên, toan đỡ ông dậy thì Gabriel đã mở bừng mắt, nở một nụ cười méo mó trên môi:

- Được rồi, được rồi, Bác Sĩ ơi!

Và ông ngồi dậy đến bên giường Frank, hai ngón tay cái bấm vào hai bên thái dương chàng, hét lớn:

- Dậy mau!

Frank bỗng đứng bật lên, vẻ tiều tụy đã biến mất. Tuy trông chàng vẫn còn yếu ớt, nhưng sắc diện đã hồng hào hơn. Gabriel ra hiệu cho Frank ngồi xuống, rồi chậm rãi nói:

- Tôi sẽ giúp ông nhưng cơ trời không thể tiết lộ. Ông cứ nghe tôi, bảo trọng sức khỏe, sinh hoạt bình thường trở lại. Bất cứ chuyện gì xảy ra ông cũng đừng để tâm, nhất định giữ cho lòng mình thật thanh thản. Ba ngày nữa tôi sẽ cho ông biết phải làm gì. Nói xong ông cúi chào Frank và Nguyên, xua tay trước lời cảm ơn của Frank, rồi mở cửa đi thẳng, không đợi Nguyên đưa về. Nguyên chạy theo, nhưng ra đến cửa thì ông lão đã mất hút, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngày hôm sau Frank trở lại làm việc như thường, nhưng Gabriel thì vắng mặt. Cô thư ký Trung Tâm nói ông kêu điện thoại vào, cáo ốm. Nguyên lo lắng, hỏi địa chỉ, đến tận nhà kiếm ông, thì cửa đóng, then cài, hàng xóm nói ông đã xách vali đi đâu từ lúc giữa trưa. Chán nản, Nguyên trở về, lòng nôn nao vô hạn. Chàng lo Frank sẽ trở lại tình trạng như trước nếu biết Gabriel đã biệt tích, nhưng Frank dường như không mấy quan tâm. Chàng tiếp tục làm việc như lúc còn khỏe mạnh, trên gương mặt nét sầu thảm đã biến mất. Hai ngày sau khi Nguyên ở Trung Tâm về nhà thì đã thấy Gabriel ngồi trong phòng khách chờ sẵn. Ông xin lỗi đã dùng pháp thuật vào nhà Nguyên trong lúc chàng chưa về, và cho biết ông đã lo liệu xong mọi việc và dặn Nguyên phải rủ Frank cùng đi trong chuyến du khảo Sylvia sắp tới. Nguyên chợt nhớ Giáo Sư Miller định trở lại Sylvia trong ba ngày nữa để thu thập thêm mẫu côn trùng. Nguyên đã định không đi để ở nhà lo sức khỏe cho Frank. Chàng toan hỏi thêm vài điều thì Gabriel đã xua tay đứng dậy ra về.

Nguyên đến Frank rủ bạn cùng đi, nói không khí đồng quê sẽ giúp Frank hồi phục mau hơn. Frank bằng lòng. Nguyên báo cho Giáo Sư Miller biết quyết định mới của mình và Frank. Giáo Sư Miller hết sức vui mừng thấy Frank đã khả quan trở lại. Đoàn du khảo gồm đủ thành phần như chuyến trước trừ Jon vừa về New Orleans phúc trình với vị giáo sư đỡ đầu luận án của chàng. Hai chiếc xe hơi vẫn do Jaime và Jairo lái, rời Cali trở lại Sylvia lúc sáu giờ sáng. Giáo Sư Miller, Frank và Nguyên ngồi một xe do Jaime lái. Amparo và Mauricio đi cùng với Jairo trên chiếc xe thứ hai. Suốt một tuần trước trời thật trong xanh mà sáng ấy tự nhiên sương mù dày đặc. Ánh dương le lói dường như không đủ sức soi sáng cảnh vật chung quanh. Hai chiếc xe di chuyển thật khó khăn, chậm chạp. Jaime và Jairo cứ phải nheo mắt nhìn đường. Mauricio lần này không mang cây đàn guitar và cũng không chọc phá Frank như trước. Từ ngày Frank bị đau, hắn đã lễ độ với chàng hơn và nhiều lúc còn tỏ vẻ quan tâm, lo lắng cho sức khỏe của chàng. Amparo thì lặng lẽ ôm cái cặp đựng sổ sách, giấy tờ của Giáo Sư Miller, nét mặt đầy vẻ buồn thảm, chịu đựng. Trong những ngày Frank nằm bệnh, nàng lo lắng trông thấy, nhưng nàng cũng chỉ biết ôm mối ưu tư một mình, tự tử cho cuộc tình vô vọng.

Đến đầu làng Sylvia, trời bắt đầu quang đãng dần. Jaime, anh tài xế chiếc xe đi đầu chở Giáo Sư Miller, Frank và Nguyên mừng rỡ, nhấn ga cho xe vọt nhanh hầu lấy lại khoảng thời gian chậm trễ vừa qua. Đằng sau Jairo cũng phóng xe theo. Nhưng mới được một quãng, xe đang bon bon chạy, trời lại đột nhiên tối xảm. Jaime vừa kịp thấy một chỗ quẹo gắt vội vàng bẻ tay lái lách qua trái. Mọi người chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy đầu chiếc xe thứ hai nảy tung lên, rồi cả thân xe lộn hai, ba vòng xuống một vũng sâu bên vệ đường. Jaime vội vàng tấp xe vào lề. Frank và Nguyên nhẩy ngay xuống, chạy lại chiếc xe lâm nạn. Vừa đến nơi thì thấy Jairo lồm cồm chui ra khỏi cửa xe, chỉ bị xây sát trán và cánh tay trái. Còn Amparo và Mauricio vẫn nằm bất động bên trong chiếc xe lật nghiêng. Vừa lúc Jaime chạy đến, bốn người cố sức đẩy chiếc xe ngay ngắn lại rồi mở cửa kéo Amparo và Mauricio ra để nằm trên thảm cỏ. Thân hình hai chị em vẫn nguyên vẹn, chỉ bị bầm tím chân tay. Nhưng khi Nguyên lấy mạch và nghe tim thì mạch đã mất và tim đã ngừng đập. Hơi thở cũng không còn.

Frank đã từng học một lớp cấp cứu nên chàng cùng Nguyên làm hô hấp nhân tạo cho Amparo và Mauricio. Nhưng mọi cố gắng đều vô ích. Hai chị em vẫn nằm bất động, vô hồn. Cuối cùng Frank và Nguyên đành bỏ cuộc. Cả đoàn ao não vô hạn, kẻ đứng, người ngồi la liệt trên cỏ, mệt mỏi, đau đớn và chán chường cực độ. Nguyên lấy một tấm bạt lớn phủ lên xác hai chị em rồi bảo Jaime và Jairo đưa Giáo Sư Miller vào làng báo chính quyền địa phương. Frank thì đỡ ngồi bên xác Amparo, ôm bàn tay nàng trong hai bàn tay mình, thoa bóp nhẹ nhàng như muốn truyền sức sống của mình cho nàng. Nét mặt chàng lộ vẻ đau đớn, dường như hối hận vì thái độ hắt hủi của mình với nàng lúc trước.

Nửa giờ đã trôi qua, Giáo Sư Miller và hai anh tài xế vẫn chưa trở lại. Không khí thật buồn thảm mặc dù sương mù đã tan và ánh dương đã bắt đầu tỏa chiếu khắp nơi. Bãi cỏ non xanh rợn với những hạt sương đêm còn đọng lại lóng lánh thật đẹp càng làm tăng thêm vẻ đau thương của cảnh huống. Frank vẫn gục đầu lặng lẽ thoa nắn bàn tay Amparo. Nguyên nóng ruột đi qua, đi lại. Con đường làng buổi sáng vắng tanh. Đột nhiên Frank ngồi bật dậy. Chàng vừa nghe ai gọi tên mình. Tiếng gọi thật yếu đuối, mơ hồ. Chàng đưa mắt nhìn quanh không thấy ai ngoài Nguyên. Frank một tay dụi mắt, tay kia vẫn nắm bàn tay Amparo. Tiếng gọi lại vọng lên, lần này lớn hơn làm Nguyên cũng nghe thấy, sững sờ đứng lại. Đó là tiếng một thiếu nữ, giọng run như mắt hơi. Frank chợt la lớn:

- Alma, em đó ư?

Tiếng nói bây giờ rõ và mạnh hơn, đúng là tiếng Alma:

- Frank, em đây, Alma của anh đây!

Rồi một giọng đàn ông cũng vang lên:

- Anh Frank, em là Raul nè!

Trong tay Frank, bàn tay Amparo bỗng nhiên động đậy. Tám bạt đập lên xác hai chị em chọt rung động, rồi một bàn tay thò ra ngoài lật phần phủ mặt lên. Nguyên kinh hãi nhìn hai chị em Amparo và Mauricio đang mở to mắt hướng về phía Frank. Frank cũng kinh hãi không kém. Nhưng Amparo đã ngồi dậy, vòng tay ôm lấy chàng, xiết chặt:

- Frank, em đây! Alma của anh đây! Từ nay em sẽ được sống bên anh thật sự và mãi mãi.

Cùng lúc đó, Mauricio đứng dậy, tiến đến phía Nguyên, đưa tay bắt tay chàng:

- Anh Nguyên, em, Raul đây! Em đã sống lại!

Nguyên chọt nhớ đến Gabriel và hiểu rằng đây là chuyện ông đã dày công thu xếp trong những ngày vừa qua. Giây phút kinh hoàng qua đi, Amparo và Mauricio (hay đúng hơn Alma và Raul) mới kể cho Frank và Nguyên hay là nhờ có Gabriel vận động, hai chị em không phải đi đầu thai như đã định. Gabriel biết Amparo và Mauricio sắp tới số, sẽ bị tai nạn qua đời vào ngày giờ hôm nay. Ông nhân đó sắp xếp cho hồn Alma và Raul chờ sẵn để nhập vào xác Amparo và Mauricio khi tai nạn xảy ra. Hồn Amparo và Mauricio thì được thay thế hồn Alma và Raul đi đầu thai như đã định, khỏi phải làm kiếp ma lâu. Frank mừng rỡ vô tả. Chàng cứ ôm chặt người yêu trong lòng như sợ nàng sẽ lại tan biến đi mất và những gì vừa xảy ra chỉ là một giấc mộng. Alma/Amparo cũng hân hoan không kém. Đôi tình nhân cứ quấn quýt lấy nhau quên cả không gian và thời gian.

Khi Giáo Sư Miller trở về với Jaime, Jairo và bốn viên cảnh sát, ai ấy đều sửng sốt. Nguyên giải thích sơ qua là hai chị em chỉ bị ngất đi, và nay đã tỉnh lại. Vì không có ai bị thương tích nặng nên mấy người cảnh sát chỉ ghi chép qua loa rồi trở về làng sau khi khuyến cáo mọi người cẩn thận hơn. Giáo Sư Miller thì ngạc nhiên cùng cực nhưng ông cũng không hỏi gì thêm. Jaime và Jairo có vẻ thắc mắc về sự thân mật giữa Frank và Amparo hơn là việc hai chị em nàng sống lại. Vừa lo sửa chữa chiếc xe bị lật, họ vừa liếc nhìn đôi tình nhân mới với cặp mắt dò xét, tò mò. Một giờ sau thì xe sửa xong. Cả đoàn quyết định hủy bỏ cuộc du khảo, trở lại Cali vì một số lớn đồ nghề, trang bị đã bị hư hại. Trên đường về, Frank qua ngỏ xe với Alma/Amparo và Raul/Mauricio. Giáo Sư Miller lúc đó mới gạn hỏi Nguyên về diễn biến vừa qua. Nguyên thuật lại cho ông đầu đuôi cặn kẽ nhưng dấu vai trò của Gabriel. Giáo Sư Miller rất lấy làm lạ và mừng cho Frank.

Toàn thể Trung Tâm Nghiên Cứu đều ngạc nhiên nhưng hết sức hân hoan thấy Frank, Amparo và Mauricio sau tai nạn đã trở nên thân thiết. Đặc biệt là Mauricio không còn đánh guitar theo những tiết điệu nóng bỏng nữa mà chỉ chơi nhạc cổ điển. Ngón đàn của cậu cũng điêu luyện gấp bội khi trước. Họ cũng nhận thấy giọng nói và nhân cách hai chị em thay đổi hoàn toàn nhưng cho đó là do chấn động thần kinh theo lời giải thích của Nguyên, và cũng không thắc mắc gì hơn. Gabriel thì vẫn cặm cụi làm việc như không có gì khác lạ. Duy chỉ có Frank, Nguyên, Alma/Amparo và Raul/Mauricio là nhìn ông với vẻ kính trọng và gần gũi hơn. Khi mọi người về đến Cali, ông đã gặp riêng Frank, Nguyên, Alma/Amparo và Raul/Mauricio xin bốn người đừng tiết lộ gì về chuyện ông vốn là phù thủy Voodoo vì ông hoàn toàn muốn quên cái quá khứ ấy. Cứu được Frank, đem lại cuộc sống cho Alma và Raul là ông đã mãn nguyện và tự thấy đã đền bù được phần nào cái lỗi lầm với người yêu mình khi xưa, ông tự hứa sẽ tiếp tục sống cuộc đời một nhân công nghèo hèn cho đến mãn kiếp để tự trừng phạt mình.

Hai tháng sau, Frank và Amparo/Alma chính thức kết hôn. Ngày cưới, khi xe hoa vừa chuyển bánh từ nhà cô dâu, tự nhiên trên không bỗng xuất hiện một đàn bướm hàng mấy trăm con dẫn đầu bởi một cánh bướm bà lộng lẫy bay lượn theo đoàn xe đến tận nhà thờ, và còn đảo thêm năm sáu vòng trước khi biến mất.

Đêm hợp cẩn. Frank ôm vợ trong vòng tay hồi nhỏ:

- Anh vẫn có một thắc mắc chưa có cơ hội hỏi em. Tại sao em đã là ma, có tài biến hoá, mà lần đầu tiên gặp anh dưới dạng bướm bướm, em và Raul lại để anh bắt được dễ dàng như vậy?

Alma rúc đầu vào ngực chồng, thở thê:

- Chúng em cố tình đẩy thôi. Bởi vì mới nhìn thấy anh, em đã mê mết ngay, nên mới nói khó với Raul để anh bắt, cho em có cơ hội làm quen. Em biết thế nào anh cũng sẽ thả chúng em, mà thật ra nếu anh không thả, chúng em cũng thoát được dễ dàng. Anh không thấy đêm mình gặp nhau, chúng em để lại hai xác bướm tặng anh đó sao?

Frank cảm động, nâng cảm vợ, đặt một nụ hôn đắm đuối trên đôi môi mọng đỏ của nàng, nghe trong lòng mình trào dâng một niềm hạnh phúc bao la, vô bờ bến.

Sau khi hoàn tất phần khảo cứu cho luận án của mình, Nguyên cùng vợ con (khi ấy đã từ Việt Nam qua sum họp với chàng được một tháng rưỡi) rời Cali về lại New Orleans. Frank còn ở lại thêm một năm rồi mới trở

qua Đại Học Tulane vài tháng để hoàn tất bản luận án của chàng. Sau khi trình xong luận án. Frank cùng Alma trở về New York. Bẵng đi bảy năm, sau khi Nguyễn đã trở lại hành nghề Y Khoa, một buổi sáng khi Nguyễn đang khám bệnh trong phòng mạch thì cô thư ký báo có bạn học cũ đến thăm. Nguyễn mời vào văn phòng. Thì ra là Frank, Alma và một cô bé gái 6 tuổi, vô cùng xinh xắn. Điều làm Nguyễn vô cùng ngạc nhiên là Alma bây giờ không còn khuôn mặt và dáng người của Amparo mà đã hoàn toàn hóa thân thành chính mình. Hỏi thì Frank nói sau khi sinh cháu gái, mỗi tháng cơ thể Amparo biến đổi một chút và bốn năm sau nàng hoàn toàn lột xác thành Alma. Nhân tiện, Nguyễn hỏi thăm Raul thì Alma cho hay Raul vẫn là Mauricio, cậu ta quyết định không đổi tên, không hoá thân và tiếp tục sống với gia đình cha mẹ người đã cho mình mượn xác như một hình thức đền ơn.

Nguyễn bế cháu bé đặt ngồi trên bàn giấy. Khuôn mặt xinh đẹp của cháu phẳng phất vẻ sắc xảo của Amparo. Chàng cầm tay cháu dịu dàng hỏi tên. Cô bé nheo mắt, nhỏ nhẹ đáp: "Amparo".

Mùi Quý Bồng